

Tanulságos igék

Ma más messiásokat várnak: politikusokat, tudósokat. És közben Jézust elutasítják az emberek. Egy olyan Messiás, aki szenved és meghal, nem kell. Köveket ragadnak, hogy megkövezzék, de ő elvonul, mert még nem jött el az ő órája.

2.

Az elmosott szavak ereje



4.

A lélek a lélekig ért



7.

AZ ERDÉLYI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET GYÜLEKEZETI LAPJA

ÜZENET



XXX. ÉVF. • 13. SZÁM
2019. JÚLIUS 1.
ÁRA 1 LEJ

A szeretet utat talál

Mk 2,1–12

Milyennek szeretné látni Isten az egyházat, és miben áll a lelkipásztori szolgálat? – tehetjük fel a kérdést. A legelső üzenet, ami megragadja a figyelmünket a gutaütött meggyógyításának történetéből az a megállapítás, hogy Jézus ismét otthon van. Ő azért volt otthon Kapernaumban, mert ott mindig szeretettel fogadták. Nem Betlehemben, a szülővárosában érezte magát jól, mert ott nem volt számára hely. Nem is gyermekkorának színhelyén, Názáretben, mert egy próféta sem kedves az ő hazájában. Hanem Kapernaumban, ahol mindig szívesen fogadták.

Az egyház az a hely, ahol nemcsak a hívek, hanem mindenekelőtt Isten Fia van otthon. Lelkipásztor és gyülekezet együttesen hívja és fogadja őt: Jézus „ne mint vendég, ki percre megjelen” (291. ének), hanem örök barátunkként maradjon velünk.

3.



A 175 éve épült és tíz éve megújult református templomáért adott hálát a miriszlói gyülekezet. Az ünnepség során a templomkertben kopjafát helyeztek el a két világháború áldozatainak emlékére (cikkünk a 7. oldalon)

Pápai üzenetek továbbgondolása

Ferenc pápa romániai, erdélyi látogatása nemcsak történelminek bizonyult, hanem történelmi léptékű üzenetek megfogalmazására is alkalmas volt. Katolikusnak és nem katolikusnak, magyarnak és romának érdemes megszívlelnie néhol diplomatikusan, ám megérthetően és szeretettel átítatottan megfogalmazott szavait. Olyan „együtt járásra” és emberarcúságra való felhívását, amely az igazságra, szabadságra és békére támaszkodik. Egy ellentmondásokra épülő Romániában, amelyben a különböző helyszíneken félmillióan voltak kíváncsiak őszentségére, vágytak lelki feltöltődésre általa. Annyi állampolgár, ahányat – a kommunista hatalommal ellentétes vallási, világnézeti elvei miatt – évtizedekkel ezelőtt bebörtönzött az államhatalom. Köztük számos pap, kiemelten a megszüntetett görögkatolikus egyház főpapjai, római katolikus egyházfők, bebörtönzött és kivégzett protestáns papok, szektásoknak vélt ígehirdetők.

A múlt bűneinek megbocsátását szorgalmazta a szentatya, de csakis úgy, hogy a múltat nem feledhetjük el. Ennek jegyében zajlott a hét meghurcolt görögkatolikus püspök boldoggá avatása Balázsfalván vatikáni zászlók és jelvények sűrűjében.

3.

Erdélyiek a debreceni Csillagponton

Idén július 23–27. között Debrecenben szervezik meg a Csillagpont református ifjúsági fesztivált. Ahogy Erdélyben az IKE által szervezett Váls irányt! fesztiválra kétevente kerül sor, úgy a magyarországi fiatalok is minden második évben rendezik meg a Csillagpontot. A Kárpát-medencei fiatalok ezért minden évben hol az egyik, hol a másik találkozóra jelentkeznek.

A hogy a református ifjúsági fesztivál honlapján olvasni lehet: „a találkozon alkalmanként több ezer 14–35 éves fiatal vesz részt. Többet kíváncsi az egyszerű fesztiváloknál: a Csillagpont egyben lelki alkalom is, ahol tényleg feltölthetjük.”

5.

Tanulságos igék a példázatokról 28.

Kire hallgatsz?

Ti nem az én juhaim közül valók vagytok, mert az én juhaim hallgatnak az én hangomra.” Jézus itt határvonalat húz két csoport közé. Az előbbieket hisznek benne, az utóbbiak nem. Egyesek követik őt, mások elfordulnak tőle. Ez a választóvonal végigfut az egész Biblián, mind az Ó-, mind pedig az Újszövetségen. Kaint és Ábelt ugyanaz az anyaméh hordozta, Péter és Júdás ugyanannak a Mesternek a tanítványa, a pünkösdi tömegből háromezer hisz és megkeresztelkedik, a többi pedig csúfolódik: édes bortól részegedtek meg.

Isten számára ez az egyetlen határvonal fontos, ami a hit és hitetlenség között fut. Számára kétféle ember létezik: az, aki hallgat szavára, és az, aki nem. A többi választóvonal – faji, nemzeti, társadalmi és más – számára nem létezik, nincs jelentősége. Erre is igaz, amit Pál mond: Krisztusban nincs sem zsidó, sem görög, sem szolga, sem szabad, sem férfi, sem nő. A gyülekezet azért olyan csodálatos közösség, mert itt ezerféle választóvonal létezik – hisz van öreg és fiatal, gazdag és szegény stb. –, de egy dolog mégis egyesít minket: hallgatunk a jó pásztor hangjára. Ezért minden ember számára a döntő kérdés: kihez tartozol, kié vagy, kinek a hangjára hallgatsz? Nincs rettenetesebb dolog, mint hogy Jézus nekünk azt mondja: nem az én juhaim közül való vagy!

Ha ennyire fontos, hogy Jézus juhait legyünk, hogyan lehetünk azzá? Milyen lépéseket kell ehhez tenni? E kérdésre nem mi adjuk meg a választ, hanem maga az Úr. Ez a különös válasz egyszerre nyugtalanító és bátorító. Bátorító, mert Jézus azt mondja: az én Atyám, aki e juhokat neki adta, nagyobb mindenkinél. Ő imádkozik azokért, akiket az Atya neki adott. Jézus minden juh, lelket – akit az Atya neki adott – ajándékként kezel. Nyugtalanító, mert mi senkit sem tudunk Jézus juhává tenni. Minden hívő leghőbb vágya, hogy gyermeke is üdvözüljön, de ő ezt nem tudja megtenni. Ezt egyedül az Atya tudja megcselekedni. De azért mi is tehetünk valamit: imádkozhatunk. Az ajtót

azonban valaki más nyitja ki, ő ad a kérőnek, ő nyit ajtót a zörgetőnek, ő adja meg a keresőnek a megtalálás örömét.

Aki pedig Jézus nyájához tartozik, nem mondhatja: én ezt megérdemeltem. Itt csak hála és magasztalás lehetséges. Aki hozzá tartozik, annak életében világos és félreérthetetlen jelek lesznek. Az első az, hogy az illetőt már érdekli, mit mond Jézus. Az ilyen személy hetente nem csak egy óra, egy istentisztelet erejéig hallgat szavára. Mert már nem bírja ki a hétköznapiakat sem Jézus nélkül. Az ő nyájához tartozó juh különbséget tud tenni a jó pásztor és az idegen hangja között.

Aki hallgat a jó pásztor hangjára, annak életében döntések születnek: határozott igenek és nemek. Az követni kezdi Jézust, és megszületik életében az engedelmesség. Ha ez nem születik meg, ott nagy baj van.

Ahogy Pál fogalmaz: mindent kárnak és szemétnak ítélek. Ma azt látjuk, hogy az emberek könnyen feladják a meggyőződésüket, érveiket. Miért? Azért, mert nem gyökereztek az örök életbe.

De hova követik a juhok a pásztor? A 23. zsoltárt idézhetjük: füves legelőkre és csendes vizekhez terelgeti a juhait. Átvezeti őket a halál árnyékának völgyén, és az ellenség elé is viszi őket. De a jó pásztor oda is vezeti a juhait, ahol nem szeretnének lenni: a harcba. Hisz itt Jézus arról beszél, hogy az ő juhait senki ki nem ragadhatja Atyja kezéből. Ebben már ele-

„Az én juhaim hallgatnak az én hangomra, én ismerem őket, és ők követnek engem.”

(Jn 10,27)

ve ott van az, hogy a farkas, a Sátán mindent el fog követni, hogy őket az Atya kezéből kiszakítsa.

A jó pásztor nem ígéri azt, hogy földi életünk meg fog maradni, nem ígér gazdagságot, egy nyugalmas és kényelmes életet. Ennek épp az ellenkezője az igaz: harcot ígér, küzdelmet, nyomorúságot, önmegtagadást és keresztfelvételt. De egyet bizonyára ígér, és ez az örök élet. Ezt senki sem veheti el az övétől. Az ő gyermekeinek legnagyobb kincse: az örök élet bizonyossága.

Az örök élet csak Jézus juhainak jelent sokat. Akik nem tartoznak az ő nyájához, azokat ez nem is érdekli. De akik az övéi, azok számára ez sokat jelent, olyan sokat, hogy még életüket is készek feláldozni érte. Mert itt van a bátorság gyökere. A keresztyén ember annyira bizonyos az örök élet valóságában, hogy ezért mindent oda tud adni. Ahogy Pál fogalmaz: mindent kárnak és szemétnak ítélek. Ma azt látjuk, hogy az emberek könnyen feladják a meggyőződésüket, érveiket. Miért? Azért, mert nem gyökereztek örök értékbe, az örök életbe.

Végül szenteljünk figyelmet azokra is, akikről Jézus azt mondja, nem az ő juhai. Ezek mind kegyes emberek, akiknek a kiválasztottak seregébe kellene tartozniuk, de ők ezt nem akarják. Jóllehet a Jézus nyájához való tartozás nem a mi érdemünk, de az is igaz, hogy ezt vissza lehet utasítani, el lehet veszíteni.

Ma más messiásokat várnak: politikusokat, tudósokat. És közben Jézust elutasítják az emberek. Egy olyan Messiás, aki szenved és meghal, nem kell. Köveket ragadnak, hogy megkövezzék, de ő elvonul, mert még nem jött el az ő órája. Ám el fog jönni, mert a jó pásztorunk meg kell halnia az ő juhaiért. Az ő juhait ma is úgy harcolnak, mint a pásztoruk, aki győzött. S így juhait is tudhatják: ők is győzni fognak.

LŐRINCZ ISTVÁN

Szólj, s ki vagy, elmondom!

Igy kezdi Kazinczy Írói érdem című epigrammáját. A napjainkra már szólássá vált verssort ma nem elsősorban az irodalmi művek értéklésére szoktuk alkalmazni – amint a szerző azt eredetileg tette –, hanem sokkal inkább annak kifejezésére, hogy az ember beszéde, szóbeli vagy írásbeli megnyilatkozása sok mindent elárul. Sőt árulkodik gondolkodásunkról, ítélőképességünkéről, egyéniségünkéről s nem utolsósorban embertársainkhoz való viszonyunkról.

Tanulságképpen gondoljuk végig, hogy elődeink minek is tartották az emberi beszédet, az anyanyelvet. Nevezték azt a nemzet összetartójának, érzelmeink akaratunktól függő tolmácsának, a hon legbecsesebb javának, a nép lelke büszke hordozójának, gondolkodásunk és jellemünk tükrének, az erő, az életkedv, az életrevalóság fegyverének, végső menedéknek, vándorúton kísérőnek. Az anyanyelv mélye a nemzet testében, lelkében gyökerező valóságnak, a nemzeti lélek legsajátosabb megőrzőjének és fenntartójának.

Talán József Attila fogalmazta meg a legjobban anyanyelvünk értékét: „Szép szó, magyarul nem fölcicomázott kifejezést, hanem testet öltött érvet jelent. A szép szó nemcsak eszközünk, hanem célunk is. Célunk az a társadalmi és állami életforma, melyben a szép szó, a meggyő-

ződés, az emberi érdekek kölcsönös elismerése, megvitatása, az egymásrautaltság eszmélete érvényesül.”

Illyés Gyula így írt: „Az írás és beszéd módja mindenkit leleplez.”

Gondolunk-e erre a hétköznapiakban? A mai nyelvhasználat azt mutatja, nem sokszor. Nem is vesszük észre, hányszor leplezzük le magunkat, szinte naponta kimondva a legenyhébb udvariasságot, feltelezhetően nem is szándékosan, csupán megszokásból. És akkor mit szólnak a levegőben röpködő súlyos nyelvi durvaságokról? Nem is gondolunk arra, hogy a nyilvánosan, sokak füle hallatára elhangzó szavak emberi méltóságot sérthetnek, sebet okozhatnak.

Senkinek a magánéletét és egyéni szokásait nincs szándékomban korlátozni, mégis a durva és sértő kifejezéseknek összejöveteleken való hangos használata könnyen megbotránkoztatja az akaratlan a jobb érzésűeket. Ez káros hatású a felnövekvő nemzedékre, akik e példát követve a gátlástalanság és a mások iránti tiszteletlenség önkéntelen hordozói lesznek.

Nyilvános helyeken ne tűrjük a rossz példát, a megbotránkoztató kifejezéseket. Pál apostol intelme az új életben való járásra és az épületes beszédre mindig időszerű: „Megújuljatok pedig a ti elméteknek lelke szerint... Minden mérgesség és fölgerjedés és harag és lármá és káromkodás kivetessék közületek minden gonosszággal együtt...” (Ef 4,23.32)

BÁNYAI LÁSZLÓ

A szeretet utat talál

1. | Az igéből megértjük: ha ő itthon van, akkor eléje lehet vinni örömünk, hálánk mellett betegségeinket, fájdalmainkat is. Menjünk hozzá, és igyekezzünk elvinni másokat is a templomba: olyanokat, akik maguktól nem tudnának elmenni.

Négy barátról olvasunk a történetben, akik mindenáron Jézushoz akarják vinni szenvedő társukat. Nemcsak ők mennek, hanem magukkal visznek valakit. Ilyen a krisztusi gyülekezet, a testvéri közösség: felkarolja az elesettet, kész áldozatot hozni a bajban lévőkért, és tudja, kinél van a segítség.

Lelkipásztornak és gyülekezetnek össze kell fognia azok érdekében, akik nem ismerik őt. Közösén kell megkeresnünk az utat hozzá nemcsak a magunk, hanem a reánk bízottak számára is. Feladatunk felkarolni a szenvedőket, akiket testi-lelki kín gyötör, Istenhez vinni őket imádságban, és megpróbálni szó szerinti értelemben is legyőzni az akadályokat, testvéri módon összefogni, és megtalálni a Krisztushoz vezető utat.

A beteget vivők nem adják fel, amikor azt látják, hogy a nagy tömeg miatt nem tudnak Jézushoz férközni. Nem adják fel a küzdelmet. Nem mondják: ennyit tehetünk, többre nem futja erőnkől. Hanem megbontják a ház fedelét, ahol Jézus tanított, és felülről beengedik a bénát az áldott orvos elé.

Ilyen kitartó és találékony tud lenni az igazi szeretet: mindig megtalálja az utat. A barátok nemcsak együtt éreznek beteg társukkal, hanem együtt is tudnak működni a gyógyulása érdeké-



ben. Az igazi szeretet ugyanis nemcsak érzés, hanem leginkább cselekvő szeretet. Nem nézhetjük tehát közömbösen mások szenvedését, tennünk kell valamit érdekükben, mégpedig azt, hogy igyekezzünk Krisztus közelébe vinni őket.

Bizonyára vannak környezetünkben olyanok, akik ritkán mennek templomba, sőt talán olyanok is, akik még soha nem voltak. Ők maguktól nem képesek elmenni. Lehet a fülük „béna”, soha nem hallják a harangszót. Vanak, akiknek a lábuk béna, mindig máshová viszi őket. Vagy az akaratuk kevés, a hitük tétova, esetleg szégyenkeznek amiatt, hogy régóta nem voltak templomban. Nem a mi dolgunk az ítél-

kezés, hogy kit mi tartott távol eddig Istentől és a templomtól. Nem arra a kérdésre kell válaszolnunk, mi okozta lelki bénaságukat, hanem az a küldetésünk, hogy elvezessük őket Jézushoz. Nem elegendő azonban az, ha embertársunkért megteszük, ami tőlünk telik, és odavisszük őt hozzá. A példázatbeli barátokról ugyanis ezt olvassuk: Jézus pedig látva a hitüket...

Vajon van-e nekünk olyan hitünk, amelyet látva Jézus gyógyulást adhat azoknak, akiket hozzá viszünk? Milyen hitet lát a lelkipásztorokban és a gyülekezetekben? Mekkora szeretetet és kitartást? Hisszük-e, hogy senki sem esik kívül Isten szeretetén? Hisszük-e hogy számára nincsen lehetetlen? Vagy könnyen lemondunk a szenvedő emberekről, és nem törődünk velük...

Krisztusba vetett hit és szenvedő embertárs iránti segítőkész szeretet – e kettőben mutatnak példát a történet szereplői. Ahol ezek megvannak, ott – ha Isten is úgy akarja – csodák történnek. Ott a fájó sebek begyógyulnak, a haragvó életek kiengesztelődnek, az összetört életek talpra állnak. Lelkipásztornak és gyülekezetnek ilyen hittel és cselekvő szeretettel kell megkeresnie és Krisztushoz vezetnie a szenvedő, maguktól Istenhez soha oda nem találó lelkeket. Igen, lesznek akadékoskodók és kötekedők, ahogy olvassuk az írástudók gögös, kioktató magatartását. De milyen jó, hogy Jézust ez sem gátolja meg abban, hogy az embert meggyógyítsa testi és lelki bajából.

Kedves olvasók! Segítsen titeket is a mi Urunk, hogy hasonló módon tudjátok betölteni Istentől kapott küldetéseket e világban. Találjátok meg mindig az utat hozzá és egymáshoz, lássátok Jézust köztetek járni és cselekedni!

| JAKAB ISTVÁN esperes |

Pápai üzenetek továbbgondolása

1. | Vajon a csíksomlyói pápalátogatáskor a mi börtönviselt püspökünk, Márton Áron miért nem kapott, kaphatott némi „reklámot”? Miközben a saját közösségünknek szóló gesztusok mellett mégiscsak némi versengés, kisajátítás alakult ki a pápalátogatás kapcsán, a román államhatalommal, Vatikánnal és önmagunkkal kompromisszumokat kötve. Mindezeket félretéve most nem a csíksomlyói búcsún megszokott tömeg, a magyar és a székely zászlók részleges hiánya volt a döntő, hanem a csíksomlyói zarándoklat jelentőségének a kiemelése, a fél évezredes Mária-kegyszobor aranyrózsával való jelképes megajándékozása. Mi bebizonyítottuk, hogy – másoknak tetszik, vagy nem tetszik – ragaszkodunk a múltunkhoz, büszkék vagyunk őseink hitbeli, nemzeti, közösségi megvalósításaira.

És miközben a székely és nem székely zarándokok az eddigi somlyói búcsúkat túlszárnyaló viszontagságos időjárási viszonyok között, dagadó sárban, szélben és esőben küzdötték fel magukat a Nyeregbe, addig Balázsfalván, az Egyesülés mezején a felszálló köd nyomában tűző napsütés érkezett Ferenc pápával együtt. Friss zöld fűben állodogálhattak a zarándokok, miközben hatalmas nemzeti lobogó „nyújtott irányt” számukra. Ugyanazok a színek, három szín, amelyek száz évvel ezelőtt Gyulafehérváron mutattak irányt az egyesülésben kulcsszerepet játszó görögkatolikus papoknak, hogy emberöltőnyivel később – az általunk jól ismert kétszínűség jegyében – az államegyház árnyékában beszűntessék egyházukat. És most eljött a pápa, és ő kért bocsánatot Dániel pátriárka helyett, akit testvérének nevezett. Gyűlölködés helyett valóban krisztusibb magatartás szeretetet hirdetni és gyakorolni.

A pápalátogatás a katolikus híveknek szóló vallási jellegén túl az egyházak, a népek megbékélésének az útjára irányította a figyelmet. Miközben a „hajkeverőkön” túl az emberek nagyszerű érzelmvilága, mélységes tisztelete, példaértékű szeretete került előtérbe. De hogyan tudjunk egymásnak megbocsátani? A megbocsátó úgy válhat meg lelki terhéstől, ha az emberi szeretetet helyezi előtérbe az igazság melletti kiállást nem



kerülve. A megbocsátás tárgyától ugyanakkor az lehet elvárható, hogy az igazság elfogadása mellett hasonlóképpen szeretettel és alázattal viszonyuljon. Hiszen mindannyian így imádkozunk: és bocsásd meg a mi vétkeinket! Miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek!

Miközben nincs helye sem fölényes kisajátításnak, sem a keresztyén értékek szellemében a „migránstámogatónak titulált” pápa bírálatának, több millió román állampolgár (köztük mi, romániai magyarok), szép számban magyar és egyéb állampolgár nyert lelki feltöltődést Ferenc pápa történelmi látogatása napjaiban és azt követően. Egy olyan ortodox többségű országban, ahol dül a korrupció, egymásnak adogatják a börtön kilincset vezető politikusok, a kisebbségi jogok példaértékű biztosításáról beszélnek, újabb és újabb családok készülnek a szülőföld részleges vagy teljes elhagyására.

És jönnie kellett a világ legtekintélyesebb egyházfőjének, Szent Péter utódjának, hogy magába szálljon egy egész ország lakossága, mialatt a pápai látogatás és üzenetei gyógyírt jelentettek az arra szomjúzóknak.

Valóban: miénk a múlt, övék a jelen. De kié a jövő? Talán azé, aki megérti a hozzá intézett szavakat, aki keresztyén életet él, aki az elméleti síkon túl a gyakorlatban is követi a pápai intelmeket. Hosszú távon az együtt járóké, az egymással szolidárisaké, a zarándokúton célba érőké. Azoké, akik jól tudják, hogy a felhőszakadást követően kisüt a nap.

| dr. ÁBRÁM ZOLTÁN |

Az elmosott szavak ereje

Magamba roskadva ülök tehetetlenül a szobában. A csendet, a félelmetes némaságot mama tüdejének ziháló légzése szakítja meg időről időre. Minden sípolásnál összerезzenek, s tüdőm hörgői összeszűkülve, magam is riadtan, fuldokolva kapkodok levegő után. Az arcom gyűrött, tekintetem fénytelen, ruhám mellőz minden igényességet...

Fárasztó napok taposómalmán vagyunk túl: anya, mama meg én. Az elmúlt két hét az intenzív gondozás ideje volt. Szabadságot is vettünk anyával mindketten, hogy egymást váltogatva egy pillanatra se hagyjuk magára őt. Az utóbbi két évben egy véget nem érő harcnak voltunk a szereplői a mamáért s gyakran a mamával. Már a pusztaság megszólítás felért egy ismerkedéssel. Mintha titkos kódok nehezítették volna a rejtjelekkel tűzdelt beszélgetéseinket, ami oly gyakran bonyolult magyarázkodássá fajult. Ha a mama lánya voltam, ha a nagyapa nővére vagy bármelyik szomszéd...

Mama egyre gyakoribb látogatásra és segítségre szorult. Eleinte nem is gondoltam, hogy harc lesz ez a javából a lassan, de biztosan pusztuló agysejtekkel szemben. Számára szinte élvezet volt ez a „különös” játék. Mondhatni azt is: szívesen bűjt meg a „fel nem ismerés” vagy rejtőzködés hálójában. Míg elfáradt kezeivel, csontos ujjával kapkodva nyúlt az élet után, türelmünkkel, szeretetünkkel játszott, s nem állta meg, hogy időnként a győztes fintorával ne dobja vissza ránk a segítség kártyáit. Szakadozó figyelmét gyakran el kellett terelnünk, hogy fogyó étvágyát valamilyen megnyerjük..., s némelykor egy szentmise litániája is rövidebbnek tűnt, mint belétukmálni néhány kanál ételt... Hisz nemcsak az ízeket nem érezte már... Elcsoszogni a fürdőig felért egy filmforgatással. Hát még a fürdés: ő nem piszkos, nem szagos, a blúzt is most vette fel! Még szerencse, hogy valaha kettesben is loccsantunk a szatmári városi gőzfürdőben, s hogy a hosszú távú emlékezet foszlányai segítségünkre siettek ebben. Jó hétvégi délutánok voltak azok. A séta a parkig, majd lubickolás a fürdőben. Most is magam előtt látom, ahogy vízbe bújva kellemesen ellazul.

Jó ez a meleg érzés ebben a borzongásban. Mama... Nagyi... Fura, amit a látványa kelt



Kós András szobra. A képek illusztrációk

bennem, fura őt ilyen tehetetlenül, magából kifordulva, leépülve látni. Valamikor maga volt az akarat, erő, határozottság. Úgy élt, mint aki nem szorul senkire, mert tudta: senkire sem számíthat. Az élet acélkeményre edzette, s nem ismert lehetetlent. A háború elvitte a férjét – nagyapámat –, így korán özvegy maradt két árva anyjaként. Kénytelen-kelletlen lett ura udvarnak, kertnek, háznak. Segítséget ritkán kért, s még ritkábban fogadott el. Az ellentmondás időfecsérlésnek tűnt, s próbálkozásaink, a célba érés előtt törött nyílvevesszőként hulltak a porba.

Mára már egészen szótlanná vált, csukott szemei is jelzésértékűek. S tudom, ez már nem a hallgatni tudás életbölcssége, sem a totális összezavarodottság kuszasága, hanem egy néma, belső figyelés, hangtalan várakozás.

Nem az orvosra, akit állapota súlyossága miatt hazarendeltünk, hogy vizsgáljon vérnyomást, tüdőt-szívet, s ha lehet, könnyítsen állapotán. A szív és a lélek várakozása ez, teljes koncentráció a Mester intésére, hogy mikor kell életének dallamával, a maga szólásával kilépni... majd belépni.

Egyre nehezebb a csend, s a kinti szürkület lassan úrrá lesz a kisházban is, ahol most jobbra ketten maradtunk. Anyám épp csak kilépett valahova ennivalóért. Rég voltunk mi így magunkban. Apró gyermekként, gyertya, majd olajlámpa szegényes fényénél kuporogtam ágya szélén, s a Miatyánkra tanítgatott. Olyan volt ez, mint egy csendes tiltakozás vagy akár egy nagy titkos támadás apám ateizmusa ellen. Titokban morzsolgattuk e mondatokat, s olyan jó érzés töltött el, ha vele s aztán egyedül is elmondhattam imám. Nem is sejtettem akkor, miféle titkos tudás felé nyitotta meg számomra az ajtót. Az ő kitartásának köszönhetem azt is, hogy apu elvesztése után mégis hittanra jártam, konfirmáltam.

Most, hogy újból ágya szélénél kuporgok a múlt jó érzéseit dédelgetve lelkemben, réveteg tekintetem e szürkességben a Bibliára esik. Szakadozott külsejű, vékony kis Újszövetség ez. Olyan, akár egy igazi árvízkarosult, jócskán megrongálódva, fénye-színe megkopva, lapjain gyakran alig betűzhető már az írás. Könnyedén túl lehetett volna tenni rajta, hisz az utolsó években hozzá lehetett jutni már újabbhoz is. De mama váltig ragaszkodott hozzá, össze is nőtt vele, miközben naponként forgatta.

Kezembe veszem féltve őrzött kincsét, ujjaimmal végigsimítom elgyötört külsejét, s egy mély sóhaj kíséretében tetszőlegesen kinyitom. A mély lélegzet visszaszorítja eleredő könnyeim, s egyszeriben olvasni kezdek hangosan, hogy elviselhetővé tegyem a némaságot. A fájó hörgést. Olyan zsigeri, ösztönös ráérzés ez arra a belső igényre, amely minden hazakészülőben reménység szerint jelen van. S ezt a homályos, szűkülő teret kezdi betölteni az olvasott szó, az élet beszéde, az ige a maga erejével. Csak a lap aljához közeledve hallgatók el, hisz elfogy az olvasható szó, a vízmosta sorokban megfakult a szöveg, olvashatatlaná lett. Mama egyszeriben átveszi a szót, motyogva bár, folytatni kezdi a hiányzó részeket. A kibetűzés izzadságában fel sem tűnik elsőre, hogy egy szent párbeszédre való meghívás történik ott, kapcsolódás ahhoz, aki örök. Belemélyedve az olvasmányba, gördülékenyen folytatam a felolvasást, elhagyva a második, harmadik oldalt is. Csak a következő lapok aljairól ismét hiányzó szövegrészek újbóli és teljes idézésére lettem e rendkívüli dologra figyelmes. Hogy a mama beszél, kapcsolatban van, Isten élő beszédét szólja. Akkor, amikor minden széthullni látszik, amikor a mulandóság ereje megsemmisítené őt, van valami, amit nem lehet elpusztítani. Ami ott van a fejben, a szívben, lénye mélyén...

Ez a történés megváltoztatott bennem mindent, s elindított egy őszinte istenkeresést, a gyermekkori hittől a gyermekibb hit felé, bár akkor ott nem értettem még, hogy mekkora ajándékot kaptam én tőle, aki kiszolgáltatottsága révén megengedte, hogy ott legyek haldoklása perceiben, s nem féltem kinyitni egy elnyűtt Bibliát.

Mama túlélte az éjszakát, s még egy fél évet élt közöttünk. Bár nem járt ő padlásra ruhát tegetni, lelkemben iratlan hagyatékaival együtt lett őriássá, akárcsak azok a hétköznapi szentek, akik egyszerű hitűktől ösztönözve rongyosra olvasták a Könyvet.



Erdélyiek a debreceni Csillagponton

1. Központi gondolata alkalmanként változó: 2011-ben az érintéssel, 2013-ban az identitással, 2015-ben a bizalommal, 2017-ben pedig a reformációval foglalkoztak. Idén a Csillagpont központi gondolata a közösség és az egység.

„Mi vesz körül minket a hétköznapijainkban? Információk, hangok, képek, hírek? Fény és sötétség? Családtagok, barátok, osztály- és munkatársak? De mi közünk van mindehhez? Mit tehetünk egymásért? És azt vajon tudjuk, Isten mit tett értünk? Hogy mit jelent az, hogy az ő országa közöttünk van? – ilyen és ezekhez hasonló kérdésekre keressük a válaszokat a találkozón” – üzenik a szervezők a beharangozóban.

Idén a Debreceni Egyetem Böszörményi úti campusán rendezik meg a találkozót. A helyszín és a dátum szimbolikus, hiszen Debrecen többször volt már a magyar reformátusság egységesülésének színtere, legutóbb 2009-ben: az egységes Magyar Református Egyház májusban ünnepelte fennállásának tizedik évfordulóját. Erre a megtartó egységre nézve döntöttek úgy, hogy a 2019-es találkozó témája a közösség legyen.

A résztvevők reggel áhítatokon, délelőtt előadáson, majd kiscsoportos beszélgetéseken dolgozhatják fel a találkozó központi témáját, az



egység és közösség kapcsolatát, délután pedig több, párhuzamosan futó program közül lehet választani. A korábbi évekhez képest a délelőtti program változik, a témát az előadás mellett

egy személyes történet és egy művészi bemutató segítségével próbálják közelebb hozni, de az esték továbbra is áhítattal kezdődnek, és koncertekkel folytatódnak.

És hogy miért különleges? Azért felejthetetlen élmény, mert nyári ifjúsági eseményként nemcsak igényes kulturális és szórakozási lehetőségeket kínál, hanem egyben találkozási pont is, ahol a résztvevők együtt gondolkodhatnak a világról, közös értékeikről, Istenről. Az előbb említett programpontok mellett a szervezők készülnek kulturális és sportprogramokkal, szabadulósátorral, láthatatlan színházzal, vitaestekkel, filmklubokkal, kávézókkal, bizonyítételekkel.

Az elmúlt években szervezett keretek között több száz erdélyi fiatal is részt vett a magyarországi ifjúsági találkozón. Idén sem lesz ez másként. A mezőszéki Haranglábról például két évvel ezelőtt Adorján Kálmán lelképásztor több ifjúsággal is ellátogatott a Csillagpontra. Köztük volt Csifó Réka is, aki így vall a 2017-es eseményről. „Számomra nagyon jó élmény volt. Amellett, hogy felejthetetlen emlékekkel gazdagodtam, új személyeket is megismertem. Jó érzéssel töltött el, hogy olyan emberek közt lehettem, akiket ugyanaz vonzott oda, mint engem: az Istenhez való kötődés és az ő dicséretére való törekvés, éneklés, istentisztelet, valamint különböző érdekes programok által. Fontosnak és jónak tartom, hogy a természetben zajlott le az események nagy része, illetve az is tetszett, hogy változatos programok közül lehetett választani. Elégedett voltam mindennel, és szívesen térek vissza idén is a Csillagpontra.”

A Csillagpontot fiatalok szervezik fiataloknak, szerintük Istenhez tartozni azt jelenti, hogy „nem vagyunk egyedül, mert körbevesz szeretete és a közösség megtartó ereje. Ez a közösség az, amiben együtt képviseljük őt és egész országát; egy olyan otthont, ami nemcsak a halál utáni életre szól, hanem épp ellenkezőleg: már a mostani, földire is!” Az idei Csillagponton azt szeretnék megmutatni, hogyan vesz ez körbe mindenkit akkor is, ha az ember nem érzi, vagy még nem ismeri. Ezt foglalja össze a júliusi találkozó vezérigéje, Luk 17,21: Isten országa közöttetek van.



A fényképek korábbi évek Csillagpont-találkozóin készültek

Csillag lehetsz

Hallottatok már arról a pontról, ahol csillagokat lehet szerezni, gyűjteni és te is csillag lehetsz közöttük? Igen, ez a Csillagpont. A rendezvényről barátaitól és az Agnus Rádió munkatársaitól hallottam. A rádió önkéntes munkatársaként érkeztem meg a sok mosolygós és barátságos ember közé. Szívmelengető érzés volt látni a sok fiatalot, zenészeket, önkénteseket, ahogyan egy célért közösen munkálkodnak, imádkoznak, hallgatnak, zenélnek, fotóznak, interjúkat készítenek, ismerkednek és énekelnek. Világi és

keresztyén együtteseket egyaránt volt alkalmam meghallgatni, az éjszakai építő jellegű beszélgetések is megtaláltak. Az előadások, a csoportbeszélgetések összekötve az áhítatokkal feltöltődést nyújtottak számomra. Az imasátor meghatározó pont volt számomra. Úgy mentem be, hogy elbeszélgetek a tevékenység szervezőivel, és egy óra múlva jöttem ki, megújulva és kincsekkel gazdagodva, amit igyekeztem továbbadni. Riporterként alkalmam volt betekinteni egy olyan világba, amelyben láthattam és érezhettem a csillagokat. Ti is megtapasztalhatjátok.

BÁLINT ENIKŐ önkéntes, Agnus Rádió

Végig együtt szenvedtünk

Andrew Brunson amerikai protestáns lelkipásztor két évet töltött ártatlanul börtönben. Hogyan tudta elviselni felesége, Norine ezt az időt remény és aggodalom közt vergődve? Erről vall az alábbiakban.

– Miként tudta elviselni kényszerű elválasztásukat és a félelmet ilyen hosszú ideig?

– A legrosszabb volt a bizonytalanság, mert sohasem tudhattam, mi fog történni. Általában azt mondjuk: minden rendben lesz. De már az elején éreztük, hogy itt egy magasabb spirituális harcba kerültünk. Nagyon nehéz volt.

– Számos kudarc érte, családjuk nem lehetett együtt. Sohasem adta fel a reményt?

– Néha közel jártam hozzá. Ugyanakkor bíztam abban, hogy férjem kiszabadul, de fogalmam sem volt, hogy mikor. Úgy éreztük, Isten megígérte, hogy terve van velünk. Azt gondoltam: Uram, akkor Andrew nem fog meghalni a börtönben. De ettől akár 10 vagy 15 évet is ott maradhatott volna.

– Önt 13 napig tartották fogva. Le tudná írni ezt az időszakot?

– Nem tudtuk, mi történik. Először ki akartak lakoltatni, aztán hirtelen börtönbe vittek. Két hétig teljesen el voltunk zárva a külvilágtól, de együtt voltunk. A tisztek nem adtak nekünk ügyvédet, és nem engedték, hogy az amerikai konzulátus kapcsolatba lépjen velünk. Öt napig ruhát sem cserélhettünk. Isten megígérte, hogy learathatjuk munkánk gyümölcsét Törökországban. Ebből azt gondoltam: talán azért kerültünk börtönbe, hogy a többi rabot megtérítsük. Azt kérdeztem magamtól: látjuk-e valaha gyermekeinket? Mondtam Istennek, hogy gondoskodnia kell róluk, hiszen mi nem tehetünk semmit értük.

– Férje fizikailag és lelkileg is szenvedett. Hogyan viselte ezt el? Sikerként erősnek maradnia?

– Bőséges áldásban volt részünk ebben a szörnyű helyzetben. Mert tudtuk, hogy az emberek az egész világon imádkoznak értünk. Kimond-



hatatlanul hálásak vagyunk ezért. Én Istenbe kapaszkodtam, és sok időt töltöttem vele. Természetesen elviselhetetlen látni, hogy az, akit a legjobban szeretsz, szenved. Én együtt szenvedtem vele. Gyakran volt bennünk ugyanaz a hangulatváltozás.

– Közös vezették a gyülekezetet Izmirben. Hogyan tudták kölcsönösen erősíteni egymást e nehéz időszakban?

– Ez csodálatos közösség. De hatalmas nyomás alatt állnak. Néhány tag el is ment. De azok, akik maradtak, erősebbek lettek a megpróbáltatások által. Büszke vagyok rájuk, akik végig kitartottak, imádkoztak, és Istent dicsérték, amíg férjem távol volt.

– Izmirben 23 évet éltek, és Törökországban akartak maradni. Milyen érzéssel hagyta el az

A török keresztyének erősebbek lettek

„Az Andrew Brunson amerikai-magyar kettős állampolgárságú lelkésszel törtétek bátorsággal töltik el a törökországi Protestáns Egyházak Szövetségét. Emellett létrejött az ortodoxok, a katolikusok és protestánsok között egy szorosabb egység” – állítja Soner Tufan, a szövetség vezetője tagja. Az elmúlt évtizedekben főleg a nem török keresztyéneket nyomták el, és gyakran kiutasították őket azzal a váddal, hogy személyük veszélyt jelent a nemzetbiztonságra. „Andrew Brunson hősiessége és hite erővel tölt el minket, török keresztyéneket. A szenvedés dicsőség a keresztyéneknek.”

Sokan azt gondolták, a lelkipásztor meghurcolása majd megfélemlíti a törökországi kis keresztyén közösséget, amelynek nagy része az iszlámról tért át. A török protestánsok száma alig haladja meg a 7 ezret. De ennek épp az ellenkezője történt: most sokkal jobban ragaszkodnak a hitükhöz. A templomok zsúfoltak. Az ortodox és a katolikus hívők pedig szolidaritásuk jeléül összezárnak a protestánsokkal. Brunson ügye azonban megmutatta a sajtó sötét oldalát is: hogyan lehet akár a legbecsületesebb embert is terrorista kémme változtatni.

országot, tudva, hogy valószínűleg soha többet nem fog oda visszatérni?

– Mindketten nagyon megkönnyebbültünk, amikor Andrew kiszabadult. Persze szomorúnak éreztük magunkat, mert nem akartuk elhagyni az országot. Látjuk, hogy Isten nagyszerű dolgokat tesz Törökországban, és meggyógyítja az embereket. Most örülünk, hogy több időt tölthetünk a gyermekeinkkel Amerikában. De nagyon hiányzik Törökországtól.

Börtönbe a lelkipásztorral!

Bakrom Kolmatov protestáns gyülekezeti vezető két év óta ül börtönben Tadzsikisztánban. A hatóságok azért ítélték el, mert „szélsőséges dalokkal gyűlöletet szított”.

Bakrom Kolmatovot egy tavalyelőtti házkutatás során vették őrizetbe. A nyomozók Hudzsandban (Észak-Tadzsikisztán) benyomultak a templomba, lökdösték és megverték a gyülekezet vezetőjét. Az ott található könyveket, műszaki cikkeket és a lelkipásztor számítógépét elkobozták. A razzia annak ellenére történt, hogy Bakrom lelkész templomát az Állami Vallási Ügyek Bizottsága nyilvántartásba vette, így jogi státusszal rendelkezik. Letartóztatása után három hónappal 3 év börtönbüntetésre ítélték „nemzeti, etnikai és vallási gyűlöletre való felbujtás” vádjával. Barátai szerint valójában azzal vádolták, hogy a közösséget szélsőséges dalok elénklésére ösztönzi, ezáltal pedig vallási gyűlöletet szít. A titkosrendőrség azt állította, hogy Kolmatov a számítógépén talált dalokkal puccsot (!) készített elő. Közük voltak olyanok, mint „dicsérjétek Istent, ő, ti istentelen földiek”, „Isten hadserege előre tör”, és „nem a hús és a vér ellen harcolunk”.

Amikor a hároméves börtönbüntetését másodszor is megerősítették, Bakrom Kolmatov elfogadta az ítéletet. A foglyot az otthonától 360 km-re lévő Kathlon tartomány (Délnyugat-Tadzsikisztán) egyik börtönébe szállították. Felesége, Gulnora Kolmatova csak egy évvel később, tavaly novemberben tudta meglátogatni. Akkor azt mondta: férje fizikailag és



Bakrom Kolmatov protestáns gyülekezeti vezető fiaival – még szabadlábon

szellemileg egészséges, és viszonylag jó helyzetben van. De közbenjárásra és buzdításra van szüksége.

Az egykori szovjet köztársaság, Tadzsikisztán hivatalosan világi ország, amelynek alkotmánya garantálja a vallásszabadságot. A gyakorlatban azonban a hatóságok állami engedélyhez kötik a vallásgyakorlatot. A vallási intézmények tevékenységét felügyelik, hogy megakadályozzák a politikai vagy a „szélsőséges” jelenségeket. Tadzsikisztán 9 millió lakosának többsége muzulmán, a hivatalosan elismert keresztyén kisebbség ortodox, baptista, katolikus és (dél-koreai) protestáns hívőkből áll. Bakrom Kolmatov lelkipásztor Sonmin Sonbogym (A kegyelem jó híre) egyházát dél-koreai misszionáriusok alapították, vagyis protestáns.

A lélek a lélekig ért

Nőszövetségi régiós konferencia Sepsiszentgyörgyön

Nőszövetségi régiós konferencián gyűltek össze Székelyföld asszonyai Sepsiszentgyörgyön a belvárosi és a vártemplomi egyházközségek vendégeként.



Borús idő, gondterhelt, mégis reménykedő szervezők, érkező buszok, parkolót kereső személyautók, kíváncsi asszonytekintetek – így indult az a bizonyos nap, amelyen négy egyház-megye (székelyudvarhelyi, erdővidéki, kézdi-orbai és sepsi) asszonyai gyűltek össze, hogy Isten kegyelméből a napot együtt tölthessék, és egymás hite által, egymás tapasztalataiból merítkezve Isten tanítását hallgatva a nap végén élményekkel telve térhessenek haza.

A belvárosi templom rövid idő alatt megtelt (több mint 500 személy volt jelen), örült a szem és a szív látva, hogy Isten hajléka még a mai modern világban is sok embernek jelent menedéket, feltöltődést. A konferencia ünnepélyes pillanattal kezdődött: az egyházmegyei nőszövetségi elnöknők behozták a négy zászlót,

amelyekre székely ruhás lányok kötötték fel az idei konferencia mottóját tartalmazó szalagot: „igyekezzünk megtartani a Lélek egységét a békességnek kötelékében” (Ef 4,3).

Dénes Katinka vártemplomi lelkipásztor igehirdetésében egy megvetett, bűnös asszonyról beszélt, aki mindennap kiment a kútra vízért. Egy nap azonban olyasmi történt vele, amitől megváltozott az élete: a kútnál Jézus várta, és az Élet vizét kínálta fel számára. Mindannyian erre várunk: a lehetőségre, hogy a mi Urunk számunkra is felkínálja ezt a vizet, amely nélkül nincs reménység, nincs biztos alap, nincs élet.

A konferenciát Berszán Margit elnöknő nyitotta meg köszöntőbeszédével, majd Incze Zsolt sepsi esperes méltatta az asszonyok tevékenységét, megköszönve, hogy alappilléreként ott

vannak minden gyülekezetben, és áldozatos munkával – sokszor csupán a háttérből – építik Isten országát.

Borsos Melinda egyházkerületi nőszövetségi elnök köszöntőbeszédében a találkozások fontosságát hangsúlyozta: manapság sokszor úgy gondoljuk, hogy a telefon és internet mindent pótol. De csak az igazi, valós találkozásokon érthetjük meg, és élhetjük át a hatalmas csodát, amikor a lélek a lélekig ér. Dálnoki Lajos, a Sepsi Egyházmegye főgondnoka beszédében az esperes szavait támasztotta alá, amikor elmondta: esperesi vizitációkon szembesül leginkább azzal, hogy a nőszövetségek milyen áldozatos munkát végeznek a gyülekezetekben, és munkájukat mindig pozitívan lehet értékelni.

A konferencián a hagyományokhoz híven a seregszemle sem maradt el. Felszólalt a négy egyházmegye nőszövetségi elnöke: Szász Edit (székelyudvarhelyi), Németh Zsuzsa (kézdi-orbai), Kelemen Karikás Eleonóra (erdővidéki), valamint Bocz Ildikó Rita (sepsi). Utóbbi házigazdaként részletesen mutatta be a sepsi egyházmegye nőszövetségének munkáját. A jelentések szerint mintegy 665 nő vallja magát nőszövetségi tagnak egyházmegyénkben, és ez a szám növekedő tendenciát mutat. Sok új és jó kezdeményezés, valamint lelkes munkálkodás jellemzi a nőszövetségek életét, amelybe besegítenek a lelkipásztorok, gondnokok, presbíterek is.

A hosszabb szünetet, amelyet nemcsak a szeretetvendégség, hanem a sok személyes találkozás és együtt öröendezés töltött ki, tartalmas előadás követte *A kő marad* címmel. Az előadó a bibarcfalvi lelkipásztor, mentálhigiénés szakember, Fancsal Zsolt volt, aki a bibliai József életén keresztül mutatott rá, hogy mennyi lelki követ cipelünk életünk során. Ezek még gyerekkorból vagy az előző generációk megkövesedett szokásaiból nehezdednek ránk. Jó ezeket tudatosítani, kimondani, megbeszélni. Mert a kövektől csak így szabadulhatunk.

A konferenciát népviseletek bemutatása tette még színesebbé, majd a Vártemplom Messzehangzó együttesének koncertje varázslatos hangulatot a megjelentek szívébe. A tartalmas nap közös ebédrel zárult. A borús időt felváltotta a napsütés, a gondterhelt arcok kifejezések sikerélménytől derültek, a reggel még kíváncsi asszonytekintetekben délutánra látszott az elégedettség és a sok élmény. Isten áldása végigkísérte a napot, és a csodát valóban mindenki átélhette: a lélek a lélekig ért!

| MAROSI TÜNDE |

Az emlékezés a bűnbocsánat alapfeltétele

A 175 éve épült és tíz éve megújult református templomáért adott hálát a miriszlói gyülekezet. Az ünnepség keretében a templom kertjében kopjafát helyeztek el a két világháború áldozatainak emlékére.

Az ünnepségen Kató Béla püspök az 5Móz 8,11–18 alapján hirdette az ígét. Rámutatott, a felolvasott igeszakasz azt mutatja be, ahogy Mózes átadja a stafétát Józsuénak, de előtte feleleveníti a múltat, a negyvenéves pusztai vándorlást. Mózes azt szerette volna, ha az izraeliták úgy tekintenek előre, a jövőre, hogy közben a múlt hibáiból tanulnak. Az emlékezés elengedhetetlen, hiszen ha csak a magunk életére tekintünk, sokszor megfeledkezünk kötelességeinkről. Elfeledkezünk ugyanakkor a hibáinkról is, életünk folyamán pedig Istenről is, főleg amikor jól megy sorsunk. Az Úr arra biztat, hogy sem magunkról, sem történelmünkéről ne feledkezzünk meg. Minden, ami a gyülekezet életében történt, a templomépítés óta eltelt 175 évben, az mind Isten szeme előtt történt, és ha a múltat nem látjuk, akkor a jövődő elmegy mellettünk. Mózes történetében azt olvassuk, hogy az egész útra kell emlékezni, az emlékezés pedig a bűnbocsánat alapfeltétele, e nélkül nincs újrakezdés.

Gudor Kund Botond nagyenyedi esperes köszöntése után Kórodi Kiss Ibolya miriszlói lelkipásztor üdvözölte a gyülekezetet. Elmondta, Miriszló első temploma a temető dombján épült, a régít azonban lebontották, és 1834-ben új templom alapkövét tették le. Az építkezés a nagyenyedi Bethlen Gábor Kollégium segítségével 1844 szeptemberében fejeződött be. A lelkipásztor szerint a gyülekezet mindig javította templomát, de ami még fontosabb: mindig meg is töltötte a hajlékot. A tíz évvel ezelőtti felújítás nem jöhetett volna létre Csép Tamás és családja nélkül, akiket Isten gazdagon megajándékozott, és az ajándékból Isten oltárára is juttattak.

A gyülekezet a hálaadó ünnep után a templom kertjében kopjafát állított a világháborúk áldozatainak emlékére. A kopjafa ötlete Zoltán István gyülekezeti tagtól származik, a szintén miriszlói Mihály László faragta.

| KISS GÁBOR |

Házunk, egyházunk története

Közgyűlés a Görgényi Egyházmegyében

Az egész világ a mi otthonunk – mondta Jerónimo Nadal, az egyik rendkívül nagy hatású jezsuita szerzetes. Nekünk a Görgényi Egyházmegye kicsiny gyülekezetei jutottak otthonul. Nadal gondolatának nyomán ez a vidék a mi házunk. Nagyon kicsi, ha a világtérképen keressük, de nekünk otthonunk, amelynek múltja és történelme van, amelyet még semmilyen földi hatalom nem tudott elvenni tőlünk. Ilyen történelmi időmértékkel mérve rövid alkalom volt az egyházmegyei közgyűlésünk is, de rólunk szólt. Házunk történetének homokszemnyi alkalmai aztán így rakódnak egymásra, és évszázadok terhe alatt üledékké alakulva sziklává kemé-

nyednek. Ez a szikla a történelem. Házunk, egyházunk története. Erről beszéltünk a gergyeségi templom boltívei alatt a Görgényi Egyházmegye évi közgyűlésének tagjaiként. Veress Róbert esperes helyi lelkipásztorként otthonosan, közvetlenül szólt hozzánk az 5Mózes 10,1–22 által. Ezt követően köszöntötte az egyházmegyébe érkező új lelkipásztorokat. Az elmúlt közgyűlés óta Rád András László kapott püspöki kinevezést az alsóbölkényi gyülekezetbe, Berekméri Csilla pedig a szászrégeni gyülekezetbe. Jári Zsolt pályázat útján került a körtvélyfáji gyülekezetbe.

Veress Róbert esperes a vizitációk alkalmairól számolt be, majd Szép Eduárd missziói

előadó beszámolója nyomán az egyházmegye 31 anya-, 12 leány-, 1 szórvány- és 4 missziós gyülekezetének lélekszámbeli változása tárult elénk. Beszámolója alatt arra gondoltam, hogy eddig minden évben azt hallottam, fogyunk: nemzetként, református egyházként. Egy 280 lelkes gyülekezet vesztődött el e fogyás miatt az elmúlt évben. Eszembe jutott, vajon ült e padokban olyan, aki életének sok évtizedén át azt hallotta, hogy gyarapodik Erdélyben a református egyház? Ha volt erre példa, az felemelő érzés lehetett... Mi évek óta nem ezt halljuk sajnos, mégsem csüggedhetünk, mert mi tartozunk felelősséggel ennek az apadásnak a megállításáért.

Takács Malvin nőszövetségi elnöknő szerint a nőszövetség hármas feladata az evangélium hirdetése, a hagyományőrzés és a diakónia. Beszámolója hangsúlyossá tette előttünk az egyházmegye asszonyainak szerepét, a nőszövetségek feladatának fontosságát mindhárom területen.

A katekétikai, ifjúsági és zenei előadó után Szép Ildikó kórházlelkész tíz év munkáját a Jer 17,14 alapján foglalta össze: „gyógyíts meg, Uram, akkor meggyógyulok, szabadíts meg, akkor megszabadulok, csak téged dicsérlek”. A levéltárosi tisztséget betöltő Nagy Vajda Levente kisfülpösi lelkipásztor felidézte az 1641-es esztendő, amelyben egyházmegyénk megkezdte működését, és 328 évig külön működött. A kommunista hatalom hanyatlása után, 1990-ben adatott újra lehetőség az önállósulásra. Az 1605-ből származó legrégebbi iratunktól kezdve a levéltári anyag tekintélyes mennyiséget – negyvennégy folyóméternyi iratot jelent.

Tíz jelentés került jegyzőkönyvbe. Ha figyelmesen meghallgattuk, betekintést nyerhettünk házunk, egyházmegyénk életének múlt évi történelmébe. A 91. zsoltár akkordjain szállt hangunk a boltívek felé, és hiszem, hogy azon is túl. Őhozzá, aki ura házunknak, egyházunknak és nekünk is, akik most történelmet írunk. És amikor majd múlttá válik mindez, akkor história lesz a jövő nemzedékének, hogy hibáinkból tanuljon, sikereinket példaként kövesse.

| SZÉKELY LEVENTE |



Hadd tartsunk veletek...

Az egység napja bibliai mottóját hallva mi is úgy gondoltuk, hogy a Kézdi-Orbai Egyházmegyeét képviselve Debrecenben a helyünk. Így indultunk útnak május 17-én egyházmegyénk főjegyzője, Beder Imre kézdivásárhelyi lelkipásztor vezetésével. Útközben csatlakoztak hozzánk Ikaalváról, Felsőcsernátonból, Páváról, Szörcséről, Kovásznáról, Csomakőrősről, Papolcra, Pákéból, Egerpatakról, Bitáról és Sepsibesenyőről.

Magyarországon a kunhegyesi gyülekezet vendégszeretetét élveztük a Siloám Otthonban. Igazi élmény volt a hosszú út után a meleg gyógyvízben elmerülni, és felidézni az utazás hangulatát. A szombati napot, az egység napját áldott ünnepként éltük meg. A jól szervezett program igazi lelki feltöltődést, hitbeli megerősítést nyújtott és az összetartozás-tudatunk egészen más értelmezést nyert az elhangzott beszédek, a közös istentisztelet és úrvacsorázás által. Ottlétünk zárómozzanataként vasárnap délelőtt közös istentiszteleten vettünk részt Kunhegyesen, Magyarország egyik legnagyobb református templomában. Beder Imre igehirdetésében a Mik 6,8 alapján arról hallhattunk, mit jelent Istennel járni, és mi az, amit az Úr elvár tőlünk. Hálás



szívvvel mondunk köszönetet a rövid, de tartalmas ottlétünkért a kunhegyesi gyülekezetnek, Nagy Kálmán lelkipásztornak és feleségének, valamint munkatársaiknak.

MOLNÁR ERZSÉBET, Kovászna-Belváros

ÜZENET

ISSN 1223-8848

Az Erdélyi Református Egyházkerület gyülekezeti lapja

A szerkesztőség címe: 400158 Kolozsvár, Eötvös utca (str. Constanța) 1-3. sz.

Telefon: 0731-019404 • Drótposta: uzenet@reformatus.ro

http://www.reformatus.ro/uzenet.html • Főszerkesztő: Somogyi Botond

Kéziratot nem őrzünk meg és nem küldünk vissza. • A lapban megjelent cikkek nem feltétlenül a szerkesztőség véleményét tükrözik.

Tipográfia: IDEA PLUS

Készült az Erdélyi Református Egyházkerület Misztótfalusi Kis Miklós

Sajtóközpontjának nyomdájában • Felelős vezető: Dávid Zoltán

